

КУТ БЛАКСЪН

ТИ.
СИ.
ЕДИ
НСТВ
ВЕН
ИЯТ.

СЕРИЯ • ПОЗНАЙ СЕБЕ СИ •

Най-богатият човек на света

СЛЯЗОХ ОТ ВЛАКА. Потта се стичаше по лицето ми и напразно се опитвах да уловя някакъв полъх на вятъра.

Никакъв шанс. Горещото слънце на Индия пламтеше над мен.

Бях толкова прегрял, така уморен, че дори не можех да си спомня къде отивам. Трябваше да седна и да си почина.

Свлякох се на една пейка срещу храма на Махабодхи.

Бях в Бодхгая, града, в който под едно дърво Буда е постигнал просветление.

Но в онзи момент обаче просветлението беше последното нещо, което ме вълнуваше.

Бях в Индия от няколко седмици и отчаяно се нуждаех от почивка. От климатик. От удобно легло. От малко тишина и спокойствие.

Но... разполагах само с тази пейка.

Затворих очи и посред шума на тълпата гочух музика. Някой пееше и рецитираше под звуците на ударен инструмент.

Мъчително отворих очи.

Един до друг пред храма се бяха подредили десетина просяка с панички в ръка. Погледът ми се спря върху мъж в края на тази просяшка редица.

Загърнат само със синьо наметало, той удряше инструмента си в ритъма на своята песен. Пееше от сърце, със затворени очи и с лице, вдигнато към небето. Сигурно е молитва, казах си. Бях за пленен. Той пееше с такава отдаденост, чистота, страст и радост, че моята умора просто се стопи.

Докато седях и съзерцавах този човек, разбрах защо очите му са затворени. Беше спял. Не можеше да види дали пчели някакво подаяние, защото нямаше представа дали някой го слуша.

Докато го гледах как пее, без да очаква признание, аз се замислих за всички неща, които съм правил през живота си, само за да печеля пари. За всички неща, които съм правил, само за да бъда забелязан и да получа одобрение. А ето един човек, който не пее за пари или слава. Той беше изпълнен с чист копнеж... с пълна отдаденост.

И тогава видях, че този мъж има пръчки вместо ръце. Вцепених се. Той така майсторски удряше инструмента си, че не бях забелязал. Невероятно!

Той не вижда!

Той няма ръце!

Буквално се сринах. И се разплаках. Прег всички, прег цялата редица просяци. Нещо в протичката отдаденост на този човек – въпреки всичко, което му беше отнето, ми разкри до каква степен съм приел за даденост всичко, което имам, с което съм благословен.

Щях да го разбера, ако се жалваше и оплакваше ориста си.

Но той беше там, спокоен, в пълен мир.

Колкото повече се замислях какъв може да е животът на този човек, толкова повече се разстройвах. Питам се как бих могъл да се храня, ако нямам ръце. Как да се мия, да ходя до тоалетна? Ами ако и не виждам? Как мога да се придвиж-

вам? За миг видях и почувствах колко малко ценя това, което имам, защото винаги ме се е струвало, че трябва да имам повече.

В този момент си дадох сметка, че този човек не търчи насам-натам, досаждайки на чужденците, както правят другите просяци. И не защото беше спял или нямаше ръце, а заради нещо друго, което изобщо не бях забелязал.

Този човек нямаше крака.

Вече се бях превърнал в ревяща, трясеща се маса, но това направо ме довърши.

Този човек, който нямаше нищо, ме учеше на всичко.

Приближих се и коленичих до него. Погледнах го. Той се извърна и впери мъртвите си очи право в мен. Въпреки слепотата му аз усетих как ме „видя“ и взорът му ме пронизва.

Исках да поговоря с този мъж. Исках да разбера каква е тайната на неговата отгаденост. Втурнах се да търся преводач. Намерих човек, който говореше английски и буквално го завлякох при просяка.

– Как го правиш? – попитах. – Как идваш тук ден след ден и пееш, раздаваш се и споделяш себе си с хората по този начин?

Докато чаках преводачът да предаде въпроса ми, някак усещах, че през устата на този просяк ще ми проговори небето.

И той ме разстреля с едно изречение:

– Какво друго имаме да правим в този живот, освен да обичаме? – Каза го с усмивка.

После отмести лице от мен и продължи да пее... Просто така.

Останах без думи.

Когато свърши с песента си, просякът отново изви лице към мен.

– Младежо – каза той, – животът може и да ти даде каквото искаш, може и да не ти даде. Но ти можеш винаги да даваш на живота това, което си.

Обърна се на другата страна и отново започна да пее. Просто така...

СЕДЯХ ВЦЕПЕНЕН, изпълнен с благоговение пред дълбоката простота и истинност в думите на този човек.

Може би животът му бе далече по-прост от нашия. Той нямаше ръце. Нямаше крака. Нямаше зрение. Сигурно живееше крайно ограничено.

Но колко безкрайно прав беше този напълно физически осакатен просяк! Ние мислим, че целта на живота ни е правенето на нещо, постигането на нещо. А когато нещата не вървят, започваме се оплакваме, да се потапяме в нещастieto си и да се молим всичко „да се оправи“.

Но ето онзи човек там, посред смазващата прашна жега на Индия, комуто „дипсваха“ толкова много неща, изглеждаше едва ли не като най-богатия на света. И страстно пееше, отправяйки своята песен към Вселената с искрена благодарност за даровете, които има. Всеки. Божи. Ден.

След като посетях още малко до пеещия просяк, почувствах, че е време да поема по пътя си. Но преди да си тръгна, исках да му дам нещо в замяна, защото ми беше дал един от най-важните уроци в живота. Посегнах към джоба си, но мъжът внезапно спря да пее, отново се обърна към мен и рече:

– Не ми трябва твоите пари. Просто споделяй с хората своите дарове. – И добави: – Това, което си ти, е

дар. Като не споделяш с другите този дар, ти ги лишаваш от нещо, от което те имат нужда.

Поклатих глава. А той отново каза с усмивка:

– Какво друго има да се прави?

Докато се отдалечавах, аз започнах да осъзнавам, че това е сред уроците, които нямаше как да бъдат по-прости и мъдри. Какво друго има да се прави освен да обичаш, да пееш своята песен и да празнуваш живота?

Тази книга е един от моите опити да правя тъкмо това.